

Anita Gayn

HAZUDD,
HOGY SZERETSZ!

1.

Hattyúból kiskacsa

Február végi péntek délután volt. Az utolsó rajzórám utolsó negyede, amit azzal töltöttem, hogy álmodoztam a kábé két óra múlva bekövetkező csodás változásról, ami megváltoztatja az életem. Ez persze erős megfogalmazás, de régen voltam már ennyire izgatott valami miatt, így megengedhettem magam, hogy éljek a túlzással. Még akkor is, ha én vagyok az Anne Cartney Művészeti Iskola legtehetségtelebb diákja, kötelességem volt, hogy néha irodalmi közhelyeket, vagy jelen esetben épp költői túlzásokat pufogtassak.

Bármit megadtam volna azért, ha valamelyik velem szemben mindig közömbös – rosszabb esetben lenéző – osztálytársam megkérdezné: „*Hé, Haley, mit csinálsz a hétvégén?*”, én pedig örömmel válaszolnék...

– Ms. Morgan! – csattant rám a rajztanárnőnk, Miranda kisasszony, aki egyébként is pikkel rám. – Csak nem azt akarja mondani, hogy ennyi az órai teljesítménye?!

Lenéztem a ceruzát markoló kezemre és a papírlapra, ami előttem hevert. Való igaz, a túltömött gyümölcsöstáliból, csak egyetlen fürt szőlőt sikerült megörökítenem, mégsem éreztem jogosnak, hogy emiatt – már megint, a héten a második alkalommal – alázzon meg a többiek előtt, ugyanakkor mégsem tettem semmit. Lehajtott fejjel hallgattam a szidást, míg az osztálytársaim betegre röhögtek magukat, élükön az iskola legtehetségesebb és legtökéletesebb lányával, Tamy Westnerrel. Nem érdekelte őket, mikor rájuk pillantottam, nyíltan csinálták a dolgot, ugyanis nem vagyok az a személy, akinek a véleménye akárhol is számítana.

Először is, borzalmasan unalmas vagyok, így legtöbbször úgy tesznek, mintha meg sem hallanák, hogy beszélek hozzájuk. Másodszor – és

lehet, hogy ezt először kellett volna említenem – csúnya és jelentéktelen vagyok, így tehetnek úgy, mintha nem látnának. Harmadszor, elkövettem azt a legnagyobb hibát – persze csak a lányok vélik ezt óriási hibának –, hogy én állok a legközelebb Johannhoz, ahhoz a sráchoz, akibe az összes iskolánkban tanuló nőnemű lény fülig szerelmes, beleértve engem is.

– Ms. Morgan, figyel rám egyáltalán?!

Lássuk be, nehéz a fejedhez vágott kellemetlen szavakat értelmezni, ha épp rajtad röhög a jelenlévő emberek jelentős hányada. Mert Esther Barn például nem nevetett. Tamy Westner fülébe súgott valamit, ami gúnyos mosolyra készítette a lányt, akit gyakran (és persze magamban) csak jégszobor hercegnőként emlegetek.

– Igen, Miranda kisasszony! – hazudtam engedelmesen.

Ez egyébként undorító és szégyenletes szokásom. Hazudok. Néha egészen bődületes baromságokat, és annyit, hogy észben sem tudom tartani. Minden második szavam hazugság. És ez nem túlzás.

– Megmondaná, hogy mi vonta el a figyelmét a munkáról?

Kapva kaptam az alkalmon, hogy végre egy igaz – és közzétenni vágyott – tényt közölhessek.

– Igen, költözködünk. Vettünk egy új házat, és ma fogunk beköltözni.

Végre kimondtam, és nagyon jól esett, hogy megszabadulhattam a lelkemet forrásokban tartó izgatottságtól. Egy ilyen kijelentés után egy normális ember néhány kedves szót vár. „Nahát, tényleg? És hova költöztök? Fogsz sulit váltani? Igaz, hogy a te szobából a legszébb a kilátás?” Ehelyett mit kaptam? Nevetést. Gúnyos röhögések varázsoltak szégyenpírt az arcomra, és hallottam, hogy Tamy odasúgja Esthernek:

– Ez lökött!

Tehát erről ennyit. Megértés helyett azt a feladatot kaptam, hogy otthon készítsek el egy újabb csendéletet, és amit utálok, egy „lepj-meg” rajzot. Miranda kisasszony közkedvelt büntetése, az, hogy kér valami különlegeset, és ha az ember bátorkodik megkérdezni, mi legyen az, csak odaveti:

– Hát, lepj meg!

Így lelombozódva hagytam el a termet, a képzeletbeli listámra felírva a csendéletet, meg a lepj-meg rajzot. Legszívesebben indultam volna haza, de még meg kellett keresnem Johannt, hogy elmondjam a költözés miatti kellemetlen következményeket.

Johann édesanyja egy svéd szépség, aki hihetetlenül magas, hihetetlenül szőke, és persze hihetetlenül gazdag a férje révén, aki maga is egy elég jó kiállítású férfi, nem csoda hát, ha szerelmük gyümölcse maga a tökéletesség. Johann nemcsak gyönyörű, hanem kiemelkedően tehetséges és okos is, ám az iskola legvonzóbb pasijává mégsem ez teszi, hanem a tény, hogy nem randizik lányokkal. Engem kivéve.

Persze a mi kapcsolatunk csupán plátói szerelmen (a részemről), és a szüleink barátságát figyelmesen szem előtt tartó jóindulatú ismeretségen (Johann részéről) alapuló, egyszerű viszony. Minden péntek délutánt együtt töltünk, csakhogy nem olyasmivel, amit a szerelmespárok szoktak csinálni egy hálószoba (az enyém) magányában. Mi csak matekot tanulunk, ugyanis Johannak van egy szupertitkos csütörtök délutáni „elintéznielője”, ami miatt engedéllyel blicceli el a dupla matekórát a suliban, és hogy emiatt ne maradjon le, én korrepetálok. Persze előbb ismerné el, hogy együtt járunk, mint azt, hogy korrepetálok. Nem, a találkozásaink hivatalos neve: felzárkóztatás, és néhány kimaradt példa magyarázattal egybekötött megoldása. Én kiegészíttem ezzel, amíg Johann velem tölti a hetem fénypontjának számító péntek délutánokat, felőlem bárminek nevezheti a dolgot.

Árnyékszerű voltomból kifolyólag briliánsan tudok vegyülni. Mivel egyszerűen senki nem figyel rám, bejárásom van olyan helyekre is, ahol egyébként soha nem tűnének meg lányokat. Ilyen például a hokicsapatunk – mely csapat kapitánya természetesen Johann – titkos taktikai megbeszélése, amire Harryson edző irodájában került sor. Kicsöngetés után tehát ide indultam, és mire feleszméltem a nagydarab fiúk be is sodortak magukkal az irodába, és még a kulcsot is elfordították a zárban.

– Öhm – szólaltam meg, mert nem akartam bent rekedni –, Johann, beszélhetnék veled?

A mellettem álló Lawrence úgy nézett rám, mintha hirtelen nőttem volna ki a földből. Nyilván fel sem tűnt neki, hogy én voltam az, akinek az előbb olyan kényelmesen végiggyalogolt a lábán. Harryson edző is nagy szemeket meresztett.

– Hé, te lány vagy! – szólt rám, mintha én ezzel nem lennék tisztában. – Mit keresel itt?

– Johannal szeretnék beszélni – mondtam híven ragaszkodva az igazsághoz. – Egy perc az egész.

Az összes fiú idétlen vihogásban tört ki, egyedül Johann ragadta meg a karom, és nyugtalanul kivonszolt az edző irodájából. Vigyorogtam, mint tők a mezőn, ugyanis az érzés, ahogy az ujjai a karomra szorultak felettébb imponált nekem.

– Na, mi az, Haley? – kérdezte türelmetlenül, de mosolyogva.

– Én csak... – A mosolyától kis híján hanyatt estem. Veszedelmes volt ilyen közletről ilyen dózisban magamba fogadni a hófehér fogak, a csillogó, jégkék szemek, és a szóke – meggyőződésem szerint enyhén hullámos – hajtincsek tökéletes képet alkotó egyvelegét.

– Ha megvársz, mehetünk együtt is hozzátok – mondta, míg összeszedni igyekeztem magam. – Ez az egész nem tart tovább negyed óránál.

– Pont ezt akartam – nyögtem ki nagy nehezen. – Nem jó a ma délután. Sajnálom. Vettünk egy új házat, és ma költözünk. Azt hiszem, hogy el kell halasztanunk a mai... felzárkózást.

– Mi? Ugye most csak viccelsz? – Szívesen igent mondtam volna, de csak megráztam a fejem. Johann arcáról lefagyott a mosoly. – A fenébe, Haley, miért nem szóltál előbb? Ez felborítja az egész napomat.

Ott álltam vele szemben vagy tíz percig, amíg nagy nehezen sikerült megdumálnunk, hogy vasárnap délután – miattam lemondva a látogatást a nagyszüleimhez – átjön, és megejtjük a matekot. Tökéletes Johannban ez az egyetlen hiba. Kiakadok attól, hogy minden perce le van szervezve. Már két hete, amióta tudom, hogy költözni fogunk, terveztem elmondani neki a dolgot, de nem mertem, mert félttem, hogy mint most is, túl fogja reagálni az egészet.

Rögtön telefonálni kezdett, hogy sürgősen átrendezze „a programot” a mai napra vonatkozóan, én meg csak ácsorogtam, és figyeltem őt. Odavoltam érte, és tudtam, a szombat éjjelt azzal fogom tölteni, hogy elkészítem Johann milliomodik portréját. Szeptember óta, azóta mióta először megkérdezte, hogy nem lenne-e ellenemre, ha együtt matekoznánk, szabadidőm tetemes részét fordítom arra, hogy minden lehetséges módon igyekszem sikertelenül megörökíteni a tökéletesség eme férfitestbe öltött példányát.

– Akkor vasárnap pontban négykor ott leszek nálatok – mondta végül, mikor gondosan zsebre vágta a mobiltelefonját. – Ne haragudj, hogy kiborultam. Természetesen megértem, hogy nem jutott eszedbe szólni, hiszen millió dolgot kell elintézned. Egy ilyen költözés nagyon